

No. 1

Andantino espressivo

mp *f*

T. 1 2
1. Med dig gik no - get mæg - tigt bort, vor Ven og kæ - re Me - ster.

B. 1 2

5 *f* *dim.* *f*

T. 1 2
Midt i en Tid, hvis Syn var sort, bød du os Ly - sets Fe - ster. Din Far - ves Sol, som

B. 1 2

10 *molto espressivo* *ppp*

T. 1 2
Sagn fra Syd, be - fri - e - de vor Læng - sels Fryd og næ - re - de vort Hjør - te! 2. Vi

B. 1 2 *molto espressivo* *ppp*

15 *f*

T. 1 2
fik dig mer end no - gen kær, vor Ven og kæ - re Me - ster.

B. 1 2

19 *mf* *f*

T. 1 2
Og naar vi sam - les om dig her, er det som di - ne Gæ - ster. Din Far - ves Sol, din

B. 1 2

24

T. 1 2
Lyk - kes Fryd om - fav - ner os som Sagn fra Syd og skin - ner paa vort Hjør - te!

B. 1 2

No. 2

Allegretto

Soprano solo

Baritono solo

Pianoforte

Lys! Lys! – suk - ker vi, be - der vi,

p *f* *ff* *ff*

4

Bar. solo

Pf.

Lys! Vi

6

Bar. solo

Pf.

løf - ter vort Aa - - syn sug - en - de mod det,

8

Bar. solo

Pf.

aan - der det, vil det, træn - ger saa mør - ke - for - ku - e - de til det.

ff *rall.* *ff* *dim.* *rall.*

11 Andante solenne

Bar. solo

Vi hil - ser det hel - ligt, paa - kal - der det kær - - - ligt.

Pf.

Bar. solo

Strøm - mer det her - - - ligt ned om vort mulm - ind - vi - e - de Liv, tryk - ler vi: Bliv!

Pf.

dim. *pp*

Bar. solo

Hvad av - les af Mør - ket? Ly - set! Af Ly - set? Le - ven - de Liv!

Pf.

mp *ff* *mp* *ff*

S. solo

Lys! Lys! - sø - ger vi ska - ber vi Lys. I

Pf.

p

28 *cresc.*

S. solo Dy - bet som Aa - rer, glim - ten - de, gaar det, syn - ger det, ler det.

Pf. *cresc.*

31

S. solo Gyl - - - dent som Sæd vi paa Ag - re - ne ser det.

Pf. *tr*

35

S. solo For Kunst - ne - rens Ø - je, i Dig - te - rens Sy - ner mæg - tigt det ly - ner gen - nem vort

Pf. *f* *fs* *pp*

39

S. solo nat - til - hyl - le - de Liv, Dag - ning - ens: Bliv!

Bar. solo Vi av - ler af Mør - ket:

Pf. *f* *mp*

43 Allegro

S. solo
Ly - set. Le-ven-de Liv! Lys! Lys! -

Bar. solo
Af Ly - set: Le-ven-de Liv! Lys! Lys!

Pf. *ff* *mp* *ff* *f*

47

S. solo
suk-ker vi, be-der vi, Lys! Vi løf - ter vort

Bar. solo
Lys! - suk - ker vi, be - der vi. Vi løf - ter vort

Pf.

51

S. solo
Aa - - syn su - - gen-de mod det, vi hil - - -

Bar. solo
Aa - syn su - gen - de mod det, vi hil - - -

Pf.

55 *rall.*

S. solo
- - ser det hel - - - ligt.

Bar. solo
- - ser det hel - - - ligt.

Pf. *rall.*

No. 3

Recitation:

Solen ser vi alle.
 Og dog: hvem har set den?
 Vi tager mod den, tænker ej derover.
 Vi strider, træller, segner hen og sover
 og ved kun halvt, den er vort Livs Behov,
 vort høje Ophav og vor dybe Lov.
 Vidt svinger Jorden om den i sin Bane,
 rundt, rundt, i Ring med alle Rummets Kloder
 som Børn i Dans om deres store Moder.
 Og alt, som bølger, danser, svinger i os,
 har Solen fremkaldt, da den fo'r forbi os.
 Den aander paa vort Hjærte: Se, det gror!
 Paa Havet: Se, det svulmer den i Møde!
 Paa Støvet: og de svangre Frøkornd føde!
 Paa mindste Kræ, som kryber over Jord!
 Af Solens Naade fik vi Vækst og Varme;
 og derfor løfter vi imod den, takkende, vore Arme!

Han tilbad Solen. Han var Solens Søn.
 Lys af dens Lys fik han i Vuggegave.
 Og ikke blot som Solskin i sin Sjæl.
 En Glans af Sol omkring hans Hoved stod,
 Sol i hans Haand og Sol foran hans Fod,
 og nu, da han gik bort, hans Minde hvælver
 sin Morgen, som et Gry, der solskært skælver.
 Hans Kunst, der er som skønne, gyldne Kar,
 straalere imod os af en Tid, som var.
 Og vil engang vor Fremtid os bedømme
 og spørge os: Hvem var I? Og hvordan
 – vor Gerning, vore Tanker, vore Drømme – ?
 da vil hos *ham* den fyldigt finde Svaret,
 Geniets Svar, fordunklet og forklaret.
 Thi i hans Billeder, med Farver skrevet,
 Staar meget af det Liv, vor Slægt har levet!

Og nu er Penslen gleden af hans Haand.
 Og disse gode, solblaa Øjne slukket.
 Og Farven paa Paletten bleven tør.
 Et mulmsort Kors staar tegnet paa hans Dør,
 og den er bleven fast men lydløst lukket.
 Hans lyse Skikkelse er ikke blandt os.
 Er han da død? – Kan den, som skaber, dø,
 naar det, han skabte, Livets Evne ejer?
 Hvad er da Døden,

Nederlag eller Sejer?

Andante

Dø - den er kun en dun - kel Livs-form, vi ik - ke kan føl - ge.

Pianoforte

5 *mf*

T. 1 2

B. 1 2

Pf.

En - de-løst bæ - res den Ska - ben-des Liv paa Døds - dy-bets rul - len-de Bøl - ge.

Recitation:

Ja, det er Loven for Geniets Liv: han dør, men lever, Han stiger, daler, synker ned i Glemsel og løftes lever uden Ophør.

9

Pf.

mf > p *mf > p*

(11) atter i Erindringslyset og bæres højt i Tak og Hæder bekranset, kronet, med

Pf.

(11) Fjender og Forfølgere forsonet;

Pf.

Ja, det er Lønningen for Geniets Liv: hans Lære lever, lever og belærer;

12

Pf.

hans Sjæl forbliver blandt os og beaander sit Hjertes Sang; dets Sol, dets Sorg, dets Sødme strækker

13

Pf.

han mod os fra sin stille Grav og maner os med Haabets Morgenrødme.

Andante

14 *p*

T. 1 2
Hans Tanker saar sit Frø
fra Slægt til Slægt.
Med tifold Vægt
paa fjerne Slægters Liv
hans Livsværk bygger,
fordi han vandrer selv
blandt

E - ne Ge - ni - ets Ev - ne løf - ter sig

B. 1 2 *p*

Pf. *mf*
Dødens Skygger

17 *mf*

T. 1 2
stort som en Bøl - ge, rul - len - de ud o - ver Gra - vens Rand saa

B. 1 2 *mf*

Pf.

20

T. 1 2
langt som vi ik - ke kan føl - ge!

B. 1 2

Pf.

Recitation:
 Var *han* da et Geni? – Vi ved det ikke.
 En Tid, der kommer efter os, maa dømmes.
 Hans Billeder blev til for vore Øjne,
 vi selv er i dem, med vor Sorg og Glæde,
 beskinnet af hans Malerøjes Skønhed.
 Vi elskede dem for deres Dages Rigdom,
 for deres Nætters dufttilslørte Blaanen.
 Naar Skagens Fiskere i Aftendisens
 laa strakt i Sandet under Maanebrisen,
 tungt lyttende til Havets tunge Fodtrin;
 og naar han selv, ved sine Venners Side,
 af Jagten træt, lod sig til Hvile glide
 i Klittens Halm og nød den store Ro;
 eller naar Drengene i Havet bade,
 boltrende glade,
 og gyldne i den gyldne Blidhed dykke –

Da kendte vi vort

22

23 Land, vort Liv, vor Lykke, skildret forelsket, saa vort Hjærte lo. Du lysende Geni!

Og staar vi for hans Manddoms største Værker,
 hvor han har fæstnet, stort, sin Samtids Mænd,
 da møder vi hans Mesterskab igen
 og ser, hvor hvast og sikkert han slog ned
 med Blikkets Lyn i Linjespillets Kaos
 og greb det Udtryk just, som aabenbarer
 en ufødt Fremtid, hvad ej Ord forklarer!
 Og nu er denne Evne tagen fra os!

(24) Du Lysets Maler! Vor danske Sommers Elsker og Tilbeder, vor kære Ven! Naar Mørkets

(24) Armod truende sig breder, og vore Farvers Glød vil sygne hen,

(24) B♭ dur B♭ dur

lad da din Storhed med usvækket Styrke
 paany igennem Taagesløret bryde
 og genfødt gyde
 sin gyldne Glans om nye Slægters Bane –
 Du Solens Søn! Du festligt svungne Fane!

No. 4

Andantino quasi allegretto

pp *mp*

T.1
 1. Bar - net le - ger, fin - der Lyk - ken tit for - an sin Fod. Saa - dan fandt han
 2. Man - den sø - ger, sam - ler, væl - ger mel - lem smaat og stort. Saa - dan blev hans
 3. Barn og Mand, for - e - net lyk - ke - ligt med Lyk - kens Kaar. Blond og blaa som

pp *mp*

T.2
 1. Bar - net le - ger, fin - der Lyk - ken tit for - an sin Fod, for - an sin Fod. Saa fandt han
 2. Man - den sø - ger, sam - ler, væl - ger mel - lem smaat og stort, og smaat og stort. Saa blev hans
 3. Barn og Mand, for - e - net lyk - ke - ligt med Lyk - kens Kaar, ja Lyk - kens Kaar; og blaa som

pp *mp*

B.1
 1. Bar - net le - ger, fin - der Lyk - ken tit for - an sin Fod, for - an sin Fod. Saa fandt han
 2. Man - den sø - ger, sam - ler, væl - ger mel - lem smaat og stort, og smaat og stort. Saa blev hans
 3. Barn og Mand, for - e - net lyk - ke - ligt med Lyk - kens Kaar, ja Lyk - kens Kaar; og blaa som

pp *mp*

B.2
 1. Bar - net le - ger, fin - der Lyk - ken tit for - an sin Fod. Saa - dan fandt han
 2. Man - den sø - ger, sam - ler, væl - ger mel - lem smaat og stort. Saa - dan blev hans
 3. Barn og Mand, for - e - net lyk - ke - ligt med Lyk - kens Kaar. Blond og blaa som

|1.2. |3.

6

T.1
 So - len i sit e - - get Blod.
 sto - re Kunst - ner - gjer - ning gjort.
 Som - ren o - ver Dan - mark gaar!

T.2
 So - len i sit e - - get Blod.
 sto - re Kunst - ner - gjer - ning gjort.
 Som - ren o - ver Dan - mark gaar!

B.1
 So - len i sit e - - get Blod.
 sto - re Kunst - ner - gjer - ning gjort.
 Som - ren o - ver Dan - mark gaar!

B.2
 So - len i sit e - get Blod.
 sto - re Kunst - ner - gjer - ning gjort.
 Som - ren o - ver Dan - mark gaar!

SLUTNINGSKOR
FINAL CHORUS
Andantino espressivo

No. 5

mp *f*

T. 1 2
1. Med dig gik no - get mæg - tigt bort, vor Ven og kæ - re Me - ster.

B. 1 2

5 *mf* *f*

T. 1 2
Midt i en Tid, hvis Sind var haardt, gav du os Glæ - dens Fe - ster. Din Ev - nes Glans om -

B. 1 2

10 *mf* *ppp*

T. 1 2
kring vor Kyst med var - me brød ind i vort Bryst og næ - re - de vort Hjør - te. 2. Du

B. 1 2

15 *f*

T. 1 2
sank, som So - len for det Syn, vor Ven og kæ - re Me - ster.

B. 1 2

19 *mf* *dim.* *mf*

T. 1 2
Men un - der Min - dets Mor - gen - Bryn dit gyld - ne Blik os gæ - ster. Og mørk - ner Ti - dens

B. 1 2

24 *cre - - - - - scen - - - - - do* *f molto espressivo*

T. 1 2
Him - mel tungt, din Sol vil straa - le skønt og ungt og skin - ne paa vort Hjør - te!

B. 1 2
cre - - - - - scen - - - - - do *f molto espressivo*